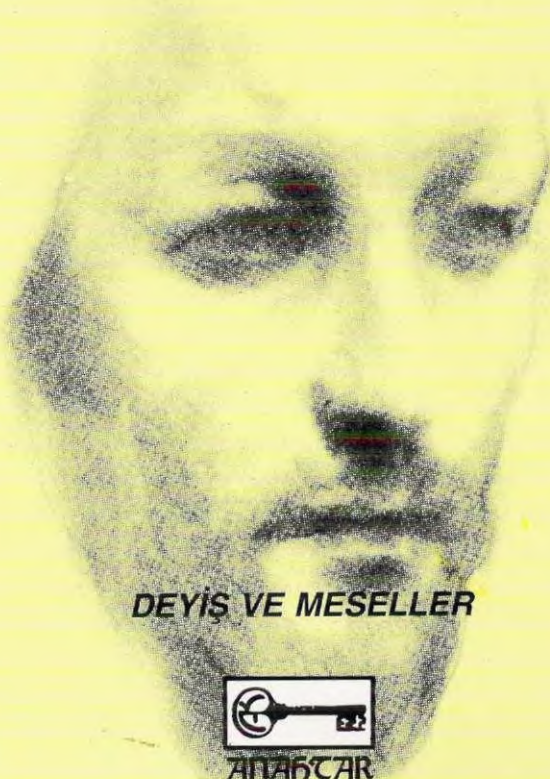

GEZGİN

HALİL CİBRAN

DEYİŞ VE MESELLER

ANASTAR
KİTAPLAR

The Wanderer
His Parables and His Sayings

Alfred A. Knopf, Inc. New York 1932

Birinci Baskı: E Yayınları 1991
İkinci Baskı: Anahtar Kitaplar 1995

HALİL CİBRAN

GEZGİN

Çeviren: SİBEL ÖZBUDUN

ÇEVİRENİN NOTU

Cibran'ın bu kitabının İngilizce başlığı, "The Wanderer, His Sayings and His Parables" . "Parable" sözcüğünü Türkçe'ye, hele TDK Türkçesi'ne çevirmek bir hayli zor. Yine eski ve çoğunlukça unutulmuş bir terimi, "mesel" i yeğlemek durumunda kaldım. Ancak sanırım bu terim de kısa bir açıklama gerektiriyor.

"Mesel" Habeş (mesel, messale), Arami (maşla) ve İbrani (masal) kökenlerinden Arapça'ya aktarılma, dilimize de Arapça'dan geçmiş bir terimdir. Mecaz ve teşbih yoluyla yapılan ve genellikle pratik ya da ahlaki bir ders vermeye yöneten kıyaslamaları ifade eder. Özellikle hayvan ve insan arasında yapılan teşbihler, "meseller" faslında önemli bir yer tutmaktadır. Ancak, mesel, bundan ibaret değildir, kuşkusuz. Cansız nesneler, düşsel yaratıklar, tanrılar ya da insanlar arasındaki ilişkileri de sıkça konu alırlar.

Gerek Arap, gerekse Türk yazınında mesel'in en yaygın kullanılışı, "darb-ı meseller" yani atasözleri şeklindedir. Darb-ı meseller genellikle bilinen ya da unutulmuş eski, alegorik bir öykü velveya masala(Daha doğru bir deyişle "mesel"e) gönderme yapan, özlü sözlerdir.

Mesellerin biçimlenişinde iki esas akım gözlenmektedir: Grek ve Doğu. Hangisinin önce olduğu tartışmalı, ancak karşılıklı etkileşim içinde geliştikleri, kesindir. Ne ki, aralarında, az ileride değineceğim içinde yeşerdikleri toplumsal formasyonların özgünlüğünü yansıtan farklılıklar vardır. Grek çizgisi "Fable" şeklinde gelişirken, Doğu'daki gelişimin "Parable"a daha yakınlık gösterdiği söylenebilir.

Grek kaynaklarında İlesiodos'un **İşler ve Günler**'inde ve daha

KARTAL VE TARLAKUŞU

Bir tarlakuşu ile bir kartal yüksek bir tepenin kayalıklarında karşılaştılar. Tarlakuşu dedi, "İyi günler olsun, Efendim." Ve kartal onu bir süre süzdükten sonra isteksiz, seslendi. "İyi günler."

Ve tarlakuşu dedi, "Umarım keyfiniz yerindedir, Efendim." "Evet," dedi kartal, "Keyfimiz yerindedir. Ama bilmez misin ki biz kuşların kralıyız ve biz söz söylemeden senin konuşmaya hakkın yoktur?"

Tarlakuşu dedi, "Ben aynı aileden olduğumuzu sanıyorum."

Kartal onu küçümseyen bakışlarla baktı ve dedi, "Seninle benim aynı aileden olduğumuzu kim söyledi ki?"

Ve tarlakuşu dedi, "Ama size şunu hatırlatayım; ben de sizin kadar yükseğe uçabilirim ve şarkılarımla bu dünyanın diğer yaratıklarına mutluluk veririm. Oysa siz kimseye ne keyif ne de mutluluk verirsiniz."

Ve kartal öfkelen-di, ve dedi, "Keyif ve mutlulukmuş! Seni gidi küçük ukala yaratık! Seni gagamın bir darbesiyle mahvedebilirim. Boyun ancak ayağım kadar."

Ve tarlakuşu uçar-ak kartalın sırtına kondu ve tüylerini yolmaya başladı. Kartal küçük kuştan kurtulmak için hızla yükseldi, tedirgin. Ama olmadı. Sonunda küçük yaratık sırtında, yüksek tepenin üzerindeki kayaya kondu; hiç bir zaman bu kadar öfkelenmemişti; kör talihine lanetler yağdırıyordu durmaksızın.

O sırada, küçük bir kaplumbağa çıkageldi ve bu görüntüyü görünce gülmeye koyuldu. Öyle çok güldü ki, neredeyse sırt üstü devrilecekti.

Ve kartal kaplumbağaya baktı ve dedi, "Sen ey ağır, yerlebir, sürüngen yaratık; neye gülüyorsun?"

Ve kaplumbağa dedi, "Görüyorum ki ata dönmüşsün ve küçük bir kuş seni sürüyor; ama küçük sürücün senden daha iyi."

Ve kartal dedi, "Sen kendi işine bak. Bu kardeşim tarlakuşuyla benim aramda, bir aile meselesidir yalnızca."

PANAYIRDA

Panayıra köyden bir kız geldi, sevimli mi sevimli. Yüzünde bir leylak ve bir gül. Saçı gün batımı gibiydi, dudaklarında gülümseyen, şafak. Genç adamlar bu güzelim yabancıyı görür görmez çevresinde pervane oldular. Birisi dansa kaldırıyor, diğeri kestiği bir pasta dilimini ikram ediyordu. Ve her biri yanağından bir kez olsun öpebilmek için yanıp tutuşuyordu. Nihayet, panayıra değil miydi?

Ama kızcağız şaşırmış ve ürkmüş, ve delikanlılar hakkında kötü düşüncelere kapılmıştı. Onları reddetti, hatta içlerinden birikisini tokatladı dahi. Ve onlardan kaçtı.

O akşam evine dönerken yüreğinden şunları geçiyordu, "Kör şeytan. Bu adamlar ne kadar kaba, ne kadar kötü yetiştirilmiş. İnsanda tahammül bırakmıyorlar."

İzleyen bir yıl içinde o sevimli mi sevimli kız aklını panayırlardan ve oradaki delikanlılardan alamadı. Ve vakti geldiğinde, yeniden yüzünde leylak ve gül, saçında günbatımı, dudaklarında şafak, panayıra çıkageldi.

Ama bu kez genç adamlar, görür görmez ondan yüz çevirdiler. Ve günboyu yalnız ve kimsesiz kaldı.

Akşama doğru eve dönerken yüreği kan ağlıyordu, "Kör şeytan. Bu adamlar ne kadar kaba, ne kadar kötü yetiştirilmiş. İnsanda tahammül bırakmıyorlar."

İKİ PRENSES

Shawakis kentinde bir prens yaşardı, herkesin sevdiği. Tarlalardaki hayvanlar bile selamlardı onu.

Ama karısı prensesin onu sevmediği, herkesin dilindeydi; hatta nefret ediyordu ondan.

Günlerden birgün, komşu kentlerden birinin prensesi Shawakis prensesinin ziyaretine geldi. Oturup konuşurlarken söz kocalardan açıldı.

Ve Shawakis prensesi tutkuyla dedi, "Bunca yıllık evlilikten sonra kocanız prensle olan mutluluğunuza imreniyorum. Ben kocamdan nefret ediyorum. Bir tek bana ait değil; gerçekten çok mutsuz bir kadını ben."

Ve konuk prenses ona baktı ve dedi, "Dostum hakikat şu ki, siz kocanızı seviyorsunuz. Evet ona hâlâ bitmez tükenmez bir tutkuyla bağlısınız; ve bir kadın için bu, hayatın ta kendisidir; tıpkı Bahar'ın bahçe için olduğu gibi. Ama vah bana ve kocama ki, birbirimize suskun bir sabırla tahammül ediyoruz. Ve siz ve diğerleri bunu mutluluk addediyorsunuz."

ŞİMŞEK AYDINLIĞI

Fırtınalı bir günde bir Hıristiyan piskopos, katedralinde otururken Hıristiyan olmayan bir kadın gelip önünde durdu ve dedi, "Ben Hıristiyan değilim. Benim için Cehennem ateşinden kurtulmanın yolu var mı?"

"Ve piskopos kadına baktı ve cevaplayarak dedi, "Hayır, kurtuluş yalnızca kutsal su ve ruhla vaftiz olanlar içindir."

Ve daha sözünü bitirmemişti ki gökyüzünden bir yıldırım katedralin üstüne düştü ve yapı bir an içinde a'evler içinde kaldı.

Ve kentten insanlar yetişerek kadını kurtardılar; ama piskopos alevler içinde yok oldu.

MÜNZEVİ VE HAYVANLAR

Bir zamanlar, yeşil tepelerin üzerinde bir münzevi yaşıyordu. Ruhu temiz, yüreği apaktı. Ve karadaki tüm hayvanlar ve havadaki tüm kuşlar çiftler çiftler ona gelirler, o da onlarla konuşurdu. Onu zevkle dinlerler, yanına sokulurlar, ve oradan ayrılmazlardı, ta ki gece olup da o onları kutsayarak rüzgar ve ormanlara emanet edinceye dek.

Bir akşam, sevgiden sözederken, bir leopar başını kaldırdı ve münzeviye dedi, "Bize sevgiden sözediyorsunuz. Söyleyin Efendim , sizin eşiniz nerede?"

Ve münzevi dedi, "Benim eşim yok."

Ve hayvanlar ve kuşlar arasında bir şaşkınlık vaveylasıdır ki koptu, ve aralarında konuşmaya başladılar, "Kendisi bu konuda bir şey bilmezken bize nasıl sevgiden ve anlaşımdan sözedebilir ki?" Ve sessizce ve küçümsemeyle yanından ayrılıp gittiler.

O gece. münzevi döşeğine yüzükoyun uzandı ve göğsünü yumruklayarak acı acı ağladı.

ERMİŞ VE ÇOCUK

Bir zamanlar, günlerden bir gün. Ermiş Sharia bahçelerden birinde dolaşırken bir çocuğa rastladı. Çocuk ona doğru koşarak dedi, "İyi günler olsun, Efendim," ve ermiş dedi, "İyi günler olsun, Efendim." Ve bir an sonra, "Görüyorum ki yalnızsın."

Ve çocuk gülerek dedi, "Dadımı ancak yitirebildim. Şu çalıların arasında olduğumu sanıyor; ama görüyorsunuz ki buradayım." Ardından ermişin yüzüne baktı ve vine konuştu, "Sizde yalnızsınız. Siz dadınıza ne yaptınız?"

Ermiş yanıtladı ve dedi, "Ah, bu farklı bir konu. Doğrusu ben onu pek sık yitiremem. Ama bu bahçeye girdiğimde o da beni çalıların ardında arıyordu."

Çocuk ellerini çırpıp bağırdı, "Demek siz de benim gibi kayboldunuz! Kaybolmak ne güzel değil mi?" Ardından sordu, "Siz kimsiniz?"

Ve adam yanıtladı, "Bana Ermiş Sharia derler. Peki söyle bana, sen kimsin?"

"Ben yalnızca kendimim," dedi çocuk, "Ve dadım beni arıyor ve nerede olduğumu bilmiyor."

Ve ermiş göğre bakarak dedi, "Ben de bir süreliğine dadımdan kaçtım, ama beni bulacak."

Ve çocuk dedi, "Benimkinin de beni bulacağına eminim."

O sırada bir kadın sesi çocuğun adını çağırdı. "Bakın" dedi çocuk, "Size beni bulacağını söylemiştim."

Aynı anda bir başka ses duyuldu, "Neredesin, ey Sharia?"

Ve ermiş dedi, "Gördün mü çocuğum, beni de buldular."

Ve Sharia yüzünü yukarıya çevirerek yanıtladı, "Buradayım."

İNCİ

Bir istiridye komşu istiridyeye dedi, "İçimde büyük bir sancı var. Ağır ve yuvarlak; ve bana çok ısırap veriyor."

Ve öbür istiridye tepeden bakar bir hoşnutlukla yanıtladı, "Göğе ve denizlere şükürler olsun ki benim içimde hiç bir sancı yok. İçimde ve dışımda herşey iyi ve tamam."

O sırada oradan geçmekte olan bir yengeç iki istiridyenin konuşmasını duydu ve içinde ve dışında herşey iyi ve tamam olan istiridyeye dedi, "Evet, iyi ve tamamsın; ama komşunun taşıdığı sancı gerçekte son derece güze' bir inci."

BEDEN VE RUH

Bir adam ve bir kadın Bahar'a açılan bir pencerenin önünde oturuyorlardı. Birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Ve icadın dedi, "Seni seviyorum. Yakışıklısın, zenginsin ve her zaman bakımlısın."

Ve adam dedi, "Seni seviyorum. Güzel bir düşünce, elde tutulamayacak denli uzak bir şey, düşümdeki bir şarkısın."

Ama kadın öfkeyle ondan yüz çevirdi ve dedi, Lütfen şimdi burayı terkediniz, Efendim. Ben bir düşünce ya da düşlerinizde gerçekleşecek bir şey değilim. Ben bir kadınnım. Beni bir kadın, doğmamış çocukların anası olarak arzulamanızı isterdim:"

Ve ayrıldılar.

Ve adam yüreğinden geçiriyordu, "İşte bir düş daha sise dönüşüyor."

Ve kadın diyordu, "Ya beni sise ve düşe dönüştüren bir adama ne demeli?"

Ve sadık halkı şaşkınlığa uğramıştı ve yürekleri şenlenmişti.

Ve günlerden bir gün yaşlılar ve gençler geldiler, kralın yaşadığı kulenin etrafını alarak ona seslendiler. Ve o, bir elinde asası, öbür elinde tacı, merdivenlerden aşağıya indi.

Ve onlarla konuşarak dedi, "Şimdi beni ne yapacaksınız? Bakın uhdeme teslim ettiğinizi sizlere geri veriyorum."

Ama onlar bağırıştılar, "Hayır, hayır, sen bizim adil kralımızsın. Ülkeyi engereklerden temizledin; kurtlan etkisiz bıraktın; ve biz şükranlarımızı sunmak için geldik sana. Taç görkemiyle senin, asa zaferiyle senin olsun."

Ve kral dedi, "Ben değil, ben değil. Siz kendiniz kral-sınız. Beni güçsüz ve kötü yönetici saydığınızda, siz kendiniz güçsüz ve kötü yönetiliyordunuz gerçekte. Şimdi ülke refah içinde, çünkü bu sizin elinizde. Ben hepinizin aklındaki bir düşünceyim yalnızca, ve sizin eylemlerinizin dışında var değilim. Yönetici diye kimse yok; yalnızca yönetilen, kendini yönetmek üzere var.

Ve kral tacı ve asasıyla kulesine döndü. Ve yaşlıların ve gençlerin herbiri kendi yoluna gitti, hoşnut.

Ve her biri, o günden sonra kendini bir elinde taç, öbüründe asa, bir kral olarak gördü.

KUM ÜSTÜNE

Bir adam, diğerine dedi, "uzun zaman önce, sular yükseldiğinde asamın ucuyla kumun üstüne bir satır yazmıştım; insanlar hâlâ durup onu okurlar ve hiçbir şeyin onu silmemesine özen gösterirler."

Ve öbür adam dedi, "Bir zamanlar ben de kum üstüne bir satır yazmıştım, ama sular alçalmıştı ve engin denizin dalgaları onu sildi, geçti. Ama söyle bana, ne yazmıştın sen?"

Ve ilk adam yanıtladı ve dedi, "Şunu yazdım: 'Ben, varolanım.' Ya sen ne yazmıştın?"

Ve diğer adam dedi, "Şunu yazdım: 'Ben, bu ulu okyanusun bir damlasıyım yalnızca.'"

ÜÇ ARMAĞAN

Bir zamanlar, Becharre kentinde, zarif bir prens yaşardı, tüm tebasının sevdiği ve saydığı.

Ama bu prene karşı öfke dolu, dilini durmaksızın ona sövmek için kullanan çok yoksul bir adam vardı. Prens bunu bilir ve sabrederdi.

Ama sonunda hatırına geldi ve bir kış gecesi, adamın kapısını prensin hizmetkârlarından biri çaldı, elinde bir çuval un, bir paket sabun ve bir şeker kamışı ile.

Adamı bir sevinçtir aldı, armağanların prensin bir sus payı olduğunu sanmıştı çünkü. Ve mağrur piskopasa gidip prensin yaptığını anlattı ve dedi, "Görüyor musun ki prens benim hatırıma ne kadar gereksiniyor?"

Ama piskopos dedi, "Ah, ne denli akıllı bir prens bu ve sen ne denli az anlıyorsun? O simgelerle anlatıyor. Un boş miden için, sabun kirli tenin ve şeker acı dilini tatlandırmak için."

O gün bugündür adam kendinden utanır oldu. Prene olan nefreti her zamankinden büyüktü; prensin söylemek istediklerini kendisine açıklayan piskopostan daha da fazla nefret ediyordu.

Ama ondan sonra hep suskun kaldı.

BARIŞ VE SAVAŞ

Üç köpek, bir yandan güneşleniyor, bir yandan da söylüyorlardı.

Birinci köpek, düşler içinde, dedi, "Köpekliğin bu günlerinde yaşıyor olmak gerçekten harika. Denizin altında, yeryüzünde hatta gökyüzünde ne denli rahatlıkla yol alabildiğimizi bir düşünsenize. Ve köpeklerin rahatı için gerçekleştirilen buluşları bir an için aklınızdan geçirin; gözlerimiz, kulaklarımız, burunlarımız için olanları da..."

Ve ikinci köpek konuştu ve dedi, "Artık sanatlara daha düşkünüz. Aya doğru atalarımızın yapabildiğinden çok daha uyumlu uluyoruz. Ve suda yansımamıza baktığımızda, hatlarımızın dün olduğundan çok daha pırıltılı olduğunu görüyoruz."

Ve üçüncü köpek konuştu ve dedi, "ama beni en çok ilgilendiren ve hayran bırakan, köpeklikler arasındaki huzur dolu anlayış havası."

O anda baktılar ve eyvah, köpek yakalayıcısının yaklaşmakta olduğunu gördüler.

Üç köpek yerlerinden fırlayıp yoldan aşağıya doğru bir koşu kopardı; ve koşarlarken üçüncü köpek dedi, "Koşun Tanrı aşkına. Uygarlık peşimizde."

de kendi görevinin daha zor ve daha takdire değer olduğunu öne sürüyordu.

Başmelek başını salladı ve derin bir düşünceye daldı.

Ardından dedi, "Dostlarım, hanginizin daha fazla şeref ve karşılık hakettiğini şimdi söyleyemem. Ama bana yetki verildiği için, madem ikiniz de öbürünün görevinin daha kolay olduğunu iddia ediyorsunuz, huzur ve daha iyi koruyuculuk sağlayabilmek için her birinize diğerinin görevini veriyorum. Şimdi gidin ve yeni işinizde mutlu olun."

Buyruğu alan melekler yollarına devam ettiler. Ama her biri geriye, başmeleğe daha büyük bir öfkeyle bakıyordu. Ve her biri yüreğinden şunu geçiriyordu, "Ah bu başmelekler. Hayatı her geçen gün biz meleklerlere daha güç kılmak için ellerinden geleni yapıyorlar."

Ama başmelek bulunduğu yerde durdu ve bir kez daha düşüncelere daldı. Ve yüreğinden geçirdi, "Koruyucu meleklerimize dikkat etmeli, onları da kollamalıyız."

HEYKEL

Bir zamanlar, tepelerin ardında, eski bir ustanın elinden çıkmış bir heykeli olan bir adam yaşırdı. Heykel kapısının eşiğinde yüzükoyun devrilmiş durur, adam ona dikkat dahi etmezdi.

Günlerden bir gün evine kentten bir adam geldi; bilgili bir adamdı bu ve heykeli görür görmez sahibine onu satıp satamayacağını sordu.

Heykel sahibi güldü ve dedi, "Ama lütfen, bu kaba saba pis taşı kim almak isteyebilir ki?"

Kentli adam dedi, "Sana buna karşılık bu gümüş akçeyi verebilirim."

Öbür adam şaşırmış ve sevinmişti.

Heykel bir filin sırtında kente taşındı. Ve aradan birçok ay geçtikten sonra tepelerin ardında yaşayan adamın kente gelmesi gerekti ve sokaklarda dolaşırken bir dükkanın örtüne toplanmış bir kalabalık gördü. Bir çığırtkan bağıırıyordu, "Koşun, koşun,dünyanın en güzel,en görkemli heykelini görün. Bu olağanüstü usta işini görmek için iki gümüş akçe ödemek, yeter."

Bunun üzerine tepelerin ardında yaşayan adam iki gümüş akçe ödeyerek dükkana girdi ve kendisinin bir gümüş akçeye satmış olduğu heykeli gördü.

TRAMPA

Bir keresinde, yoksul bir Ozanla zengin bir Aptal bir kavşakta karşılaştılar ve söze koyuldular. Ve tüm söyledikleri, mutsuzluklarına dairdi.

O sırada Yol Meleği çıkageldi ve ellerini iki adamın omuzlarına koydu. Ve birden bir mucize oldu: İki adamın varlıkları değişmişti.

Ve ayrıldılar. Ama gariptir ki, Ozan baktığında elinde dökülen kumdan başka bir şey bulamadı ve Aptal gözlerini kapadığında yüreğinde kıpırdayan bulutlardan başka bir şey duyumsamadı.

KURBAĞALAR

Bir yaz günü bir kurbağa eşine dedi, "Korkarım o evde yaşayan insanlar gece türkülerimizden rahatsız oluyorlar."

Ve eşi yanıtladı ve dedi, "Ya onlar günboyu konuşmalarıyla suskunluğumuzu rahatsız etmiyorlar mı?"

Kurbağa dedi, "Geceleyin bazen çok fazla şarkı söylediğimizi unutmayalım."

Ve eşi yanıtladı, "Onların da gündüzleri çok fazla konuşup bağıştıklarını unutmayalım."

Kurbağa dedi, "O nalet vaveylasıyla tüm mahalleyi ayağa kaldıran koca kurbağaya ne demeli?" Ve eşi yanıtladı, "Ya bu kıyılara gelip havayı gürültülü ve uyumsuz seslerle dolduran politikacı, rahip ve bilim adamına ne demeli?"

Ardından kurbağa dedi, "Pekala, biz bu insanlardan daha iyi olalım. Geceleyin susalım ve ay uyumumuzu, yıldızlar uyaklarımızı çağırса da türkülerimizi yüreklerimizde gizleyelim. En azından bir-iki, hatta üç gece için suskun duralım."

Ve eşi dedi, "pekala anlaştık. Cömert yüreğinin ne getireceğini birlikte göreceğiz."

O geceler kurbağalar suskundular; ve ertesi gece de, ve üçüncü gece de sustular.

Ve anlatması gariptir; göl kıyısındaki evde yaşayan konuşkan kadın üçüncü günün sabahı kahvaltıya indi ve kocasına bağırdı, "Şu üç gece gözlerime uyku girmedі. Kurbağaların gürültüsü kulağımdayken ne güzel uyuyordum. Ama herhalde bir şey oldu. Üç gecedir sesleri çıkmı-

yor; ve ben uykusuzluktan neredeyse çıldıracağım."

Kurbağa bunu duydu, eşine dönüp bir göz kırptı,"Ve bizde kendi suskunluğumuzdan neredeyse çıldıracaktık; değil mi?"

Ve eşi yanıtladı, "Evet gecenin tüm sessizliği sırtımızdaydı. Ve şimdi görebiliyorum ki, kendi boşluklarını gürültüyle doldurması gerekenlerin rahatı için türkülerimizi kesmenin hiç gereği yokmuş,"

Ve o gece ay uyumlarını ve yıldızlar uyaklarını boşuna beklemedi:

YASALAR VE YASA YAPICILIK

Çağlar önce bir kral yaşardı ve bilge bir kraldı o. Ve tebası için yasalar yapmak istiyordu.

Bin farklı aşiretten bin bilge adamı başkentine çağırıp yasa yapmalarını istedi.

Ve hepsi olup bitti.

Ama bir parşömen üzerine yazılı bin yasa kralın önüne getirilip de onları okuduğu zaman, yüreği kan ağladı; çünkü krallığında bin çeşit suç olduğunu bilmiyordu.

Ardından katibini çağırdı ve dudaklarında bir gülümseme, yasaları kendi yazdırdı. Ve bu yasalar yalnızca yedi taneydi.

Ve bin bilge onu öfke içinde terkedip, yazdıkları bin yasayla her biri kendi aşiretine döndü. Ve her aşiret bilge adamlarının yasasını izledi.

Bu nedenledir ki günümüzde dahi bin yasa vardır.

Bu, büyük bir ülke, ama bin yasayı çiğneyen kadın ve erkeklerle dolu bin hapishanesi vardır.

Bu, gerçektende büyük bir ülke, ama halkı bin yasa yapıcısının ve hir tek bilge kralın torunlandır

DÜN, BUGÜN VE YARIN

Dostuma dedim, "O adamın koluna nasıl yaslandığını görüyor musun? Daha dün benim koluma böyle yaslanıyordu."

Ve dostum dedi, "Ve yarın, benimkine yaslanacak."

Dedim, "Bak, nasıl yanına sokuluyor. Daha dün benim yanıma sokulurdu."

Ve yanıtladı, "Yarın, benim yanıma sokulacak."

Dedim, "Görüyor musun; onun kadehinden şarap içiyor. Oysa daha dün, benimkinden içiyordu."

Ve o dedi, "Yarın da benim kadehimden."

Ve dedim, "Bak, ona nasıl sevgiyle ve teslim olmuş gözlerle bakıyor. Dün bana öyle bakıyordu."

Ve dostum dedi, "Yarın baktığı ben olacağım."

Dedim, "Şimdi onun kulaklarına aşk şarkılarını mırıldandığını duymuyor musun? Daha dün, tam da bu şarkıları benim kulağıma mırıldanıyordu."

Ve dostum dedi, "Ve yarın benim kulağıma mırıldanacak."

Dedim, "Bak, bak sarılıyor ona. Daha dün bana sarılıyordu."

Ve dostum dedi, "Yarın bana sarılacak."

Ve dedim, "Ne kadar tuhaf bir kadın."

Ama yanıtladı, "Tıpkı hayat gibi, bütün insanların uhdesinde; ve tıpkı ölüm gibi, tüm insanları fethediyor; ve tıpkı sonsuzluk gibi, tüm insanları sarıp sarmalıyor."

FİLOZOF VE AYAKKABI ONARICISI

Ayakkabı onarıcısının dükkanına ayakkabıları yıpranmış bir filozof geldi. Ve filozof onarıcıya dedi, "Lütfen ayakkabılarımı onar."

Ve onarıcı dedi, "Şimdi bir başkasının ayakkabılarını otlatıyorum, ve sırada seninkilere gelinceye dek başka ayakkabılar var. Ama ayakkabılarını buraya bırak ve bu günlük şu çifti giy; yarın gelip kendilerinkini alabilirsin."

O zaman filozof kızdı ve dedi, "Ben bana ait olmayan bir ayakkabıyı giyemem."

Ve onarıcı dedi, "Şu halde, ayaklarını başkalarının ayakkabıları ile saramayan sen, gerçekten bir filozof musun? Bu yolun üstünde filozofları benden daha iyi anlayan bir başka onarıcı var. Onarım için ona git."

KÖPRÜ YAPIMCILARI

Asi ırmağının denize kavuştuğu Antakya'da kentin bir yakasını diğerine yaklaştırmak üzere bir köprü yapılmıştı. Köprü, Antakya katırlarının sırtında tepelerden taşınan iri taşlarla inşa edilmişti.

Köprü yapımı sona erdiğinde, yanbaşındaki sütunun üzerine Grek ve Arami dillerinde "Bu köprü Kral II. Antiochus'un eseridir," sözcükleri kazıldı. Ve insanlar güzel Asi ırmağı üzerindeki güzel köprüden gelip geçtiler.

Ve bir akşam, kimilerinin yarı-deli saydığı bir delikanlı, sözcüklerin kazılı olduğu sütuna tırmanarak harfleri kömürle kapattı ve üzerine şunları yazdı: "Bu köprünün taşlarını tepelerden katırlar indirdi. Üstünden geçerken bu köprünün yapımcıları, Antakya katırlarının sırtında yürüyorsunuz."

Delikanlının yazdıklarını okuyanların kimi güldü geçti, kimi şaşırdı. Kimileri de dedi, " Tabii, bunun kimi yaptığını biliyoruz. Az biraz deli değil midir o?

Ama bir katır, gülerek öbür katıra dedi, "O taşları bizim taşıdığımızı hatırlamıyor musun? Oysa şimdiye dek köprünün Kral Antiochus'un eseri olduğu söyleniyordu."

KIRMIZI TOPRAK

Ağaç adama dedi, "Köklerim kırmızı toprağın derinliklerindedir; sana meyvamı sunacağım."

Ve adam ağaca dedi, "Ne denli benziyoruz birbirimize. Benim de köklerim kırmızı toprağın derinliklerindedir ve kırmızı toprak sana bana meyvayı sunma gücünü verirken bana da senin sunduklarını şükranla karşılamayı öğretiyor."

DOLUNAY

Dolunay görkemle kentin üzerinde yükselirken kentin köpekleri ona doğru ulumaya koyuldular.

Yalnızca bir köpek ulumadı ve öbürlerine ciddi bir sesle dedi, "Ulumanızla dinginliği uykusundan uyandırmayın ve ayı dünyaya getirmeyin."

O zaman bütün köpekler ulumayı kesti ve dehşetli bir sessizlik kapladı ortalığı. Ama onlarla konuşan köpek, gece boyunca, sessizlik içinde ulumayı sürdürdü.

İKİ ŞİİR

Yüzyıllar önce Atina yolu üzerinde iki ozan karşılaştılar; birbirlerini görmekten mutlu olmuşlardı.

Ve ozanlardan biri, diğerine sordu, "Son zamanlarda neler besteledin; lirinle aran hoş mu?"

Ve diğer ozan gururla yanıtladı ve dedi, "Şiirlerimin, belki de Grek dilinde yazılmış şiirlerin en büyüğünü yeni tamamladım. Yüce Zeus'a bir yakarı."

Ve pelerinin altından bir parşömen çıkartarak dedi, "Bak, yanımda; ve onu sana okumak isterim. Gel şu beyaz selvinin gölgesine yerleşelim."

Ve ozan şiirini okudu. Ve uzun bir şiirdi bu.

Ve diğer ozan, yürekten dedi, "Görkemli bir şiir bu. Çağlar boyu yaşayacak ve sen de onunla birlikte onurlanacaksın."

Ve birinci ozan, dingin, sordu, "Ya sen son günlerde ne yazıyorsun?"

Ve diğeri yanıtladı "Pek bir şey yazdığım söylene-
mez. Bahçede oynayan bir çocuğu anımsatacak sekiz dize,
yalnızca." Ve dizeleri okudu.

Ozanların ilki dedi, "Fena değil, fena değil."

Ve ayrıldılar.

Ve iki bin yıl sonra, günümüzde, ozanlardan birinin sekiz dizesi hâlâ her dilde okunur ve beğenilir ve sevilir.

Ve öbür şiir çağlar boyunca kütüphanelerde ve âlimlerin hücrelerinde yaşamasına ve anımsanmasına karşın ne sevilir, ne de okunur.

LADY RUTH

Günlerden bir gün, Uç adam yeşil bir tepenin üstünde tek başına durmakta olan beyaz eve uzaktan baktılar. İçlerinden biri dedi, "Bu Lady Ruth'un evi. Yaşlı bir cadıdır o."

İkinci adam dedi, "Yanılıyorsun. Lady Ruth, kendini düşlerine adanmış yaşayan güzel bir kadındır."

Üçüncü adam dedi, "İkiniz de yanılıyorsunuz. Lady Ruth, bu uçsuz bucaksız toprakların sahibidir ve sertlerinin kanını emer."

Ve Lady Ruth'u tartışa tartışa yollarına devam ettiler.

Ve bir kavşağa geldiklerinde yaşlı bir adama rastgeldiler ve içlerinden biri ona sordu, "Bize tepedeki beyaz evde yaşayan Lady Ruth'dan söz edebilir misiniz?"

Ve yaşlı adam başını kaldırarak onlara gülümsedi ve dedi, "Yaşım doksan, ve Lady Ruth'u çocukluğumdan hatırlarım. Ama Lady Ruth seksen yıl kadar önce öldü ve evi şimdi bomboş. Zaman zaman içeride baykuşlar öter ve insanlar evin perili olduğunu zanneder."

FARE VE KEDİ

Günlerden bir gün, bir akşam vakti bir ozanla bir köylü karşılaştılar. Ozan mesafeli, köylüyse utangaçtı; yine de lafa daldılar.

Ve köylü dedi, "İzninizle yakınlarda duyduğum küçük bir öyküyü anlatacağım size. Farenin biri kapana kısılmış, İçerideki peyniri afiyetle yerken başucunda bir kedi belirmiş. Fare bir süre tir tir titremiş; ama sonra kapanın içinde güvenlikte olduğunu farketmiş.

O zaman kedi demiş, "Yediğin, son, yemeğindir, dostum."

"Evet, diye yanıtlamış fare. Bir tek canım var benim; dolayısıyla da bir tek ölümüm. Ama sana ne demeli? Dokuz canlı olduğun söylenir hep. Bu aynı zamanda dokuz kez öleceğin anlamına da gelmez mi?"

Ve köylü ozana baktı ve dedi, "Garip bir öykü değil mi?"

Ve ozan onu yanıtlamadı; ama yoluna devam ederken ruhundan şunları geçiyordu, "Gerçekten dokuz canımız var; dokuz can, gerçekten. Ve dokuz kez öleceğiz; öleceğiz dokuz kez. Belki tek bir cana sahip olmak ve kapana kısılmış olmak daha iyiydi — son yemeği bir parça peynir olan bir köylünün canına. Ama yine de- çölün ve ormanın arslanlarına akraba olan, biz değil miyiz?"

LANET

Yaşlı bir deniz adamı bir keresinde bana dedi, "Otuz yıl önce, kızım bir denizciye kaçtı. Ve her ikisini de yürekten lanetledim; çünkü kızım, yeryüzünde tek sevdiğim varlıktı.

"Bundan kısa süre sonra genç denizci gemisiyle birlikte denizin dibini boyladı; ve onunla birlikte sevgili kızımı da yitirdim."

Şimdi karşında bir delikanlı ve bir genç kızın katili duruyor. Onları yokeden benim lanetim oldu. Ve şimdi, mezara uzanan yolumun üstünde Tanrı'nın bağışlamasını arıyorum."

Yaşlı adamın sözleri bunlardı. Ama sözcüklerinde yüksekten atan bir tını vardı ki, lanetinin gücüyle hâlâ övünür gibiydi.

NARLAR

Bir zamanlar bahçesinde bir çok nar ağacı dikili bir adam vardı. Ve gözler boyunca narlarını gümüş tepsiler içinde kapısının önüne koyar ve yanlarına, üstüne kendi eliyle "Bir tane alın, ücretsizdir", yazdığı etiketler yerleştirdi.

Ama insanlar gelip geçer ve meyvalara kimse dokunmazdı.

Derken adam uzun uzun düşündü ve bir göz, narları gümüş tepsiler üzerine yerleştirip evinin dışına koymadı; ama kapısına üstünde iri harflerle şunlar yazılı olan bir duyuru astı, "Burada ülkenin en iyi narları bulunmaktadır; onları bütün narlardan daha fazla gümüşe satıyoruz?"

Ve mahallenin tüm erkekleri ve kadınları narları satın almak için kapıya hücum etmeye başladılar.

TANRI VE TANRILAR

Kilafis kentinde bir sufi tapınağın basamaklarında duruyor ve çoktanrılılığı va'zediyordu. Ve insanlar, yüreklerinden geçiriyorlardı, "Tüm bunları biliyoruz. Bizimle yaşıyıp gittiğimiz yerlerde bizi izlemiyorlar mı?"

Aradan çok geçmedi, bir başkası pazar yerinde halka hitap etti ve dedi, "Tanrı yoktur." Ve onu duyanların çoğu, verdiği haberden dolayı mutlu oldu; çünkü tanrılardan korkuyorlardı.

Bir başka gün, güzel konuşan bir adam geldi ve dedi, "Yalnızca bir tek Tanrı, "Ve insanlar dehşete kapıldı; çünkü yüreklerinin derinliğinde çok sayıda tanrıdan çok, tek Tanrı'nın yargısından ürüyorlardı.

Aynı mevsim, bir başka adam daha gelip halka dedi, "Üç tanrı var, ve tekmişcesine rüzgarın üstünde yaşarlar. Ve hem eşleri hem de kızkardeşleri olan büyük ve hoş bir anaları var."

O zaman herkes rahatladı, çünkü gizlice diyorlardı, "Birleşik üç tanrı bizim hatalarımız konusunda aynı kanıya varamaz; üstelik hoş anaları biz zavallı güçsüzlerden yana çıkacaktır, kuşkusuz."

Yine de, o gün bugündür Kilafis kentinde yaşayanların bir kısmı çok tanrı, tanrısızlık, tek tanrı, birleşik üç tanrı ve tanrılarının hoş anası konusunda birbirleriyle tartışmaktadır.

SAĞIR KADIN

Bir zamanlar, duvar gibi sağır, genç bir karısı olan çok zengin bir adam yaşardı.

Bir sabah, kahvaltı sofrasında kadın adama dedi, "Dün pazar yerine gittim ve Şam'dan gelme ipekliler, Hindistan'dan gelme örtüler, İran'dan gelme gerdanlıklar, Yemen'den gelme bilezikler gördüm. Kervanlar bunları kentimize yeni getirmişler. Birde benim halime bak. Sözde zengin bir adamın karısıyım ama, paçavralar içinde dolaşıyorum. Bu güzel şeyleri istiyorum."

Sabah kahvesiyle meşgul olan koca dedi, "Sevgilim sokağa çıkıp yüreğinin çektiği herşeyi almaman için hiçbir neden yok."

Ve sağır kadın dedi, "Yok! Hep 'yok, yok' diyorsun. Senin servetini ve kendi ailemi utandırarak dostlarımız arasına paçavralar içinde mi çıkmalıyım?"

Ve koca dedi, 'Yok' demedim. İstedğin gibi pazar yerine gidebilir ve kentimize gelmiş en güzel giysi ve mücevherleri alabilirsin."

Ama kadın sözcüklerini yine yanlış anlayarak yanıtladı. "Tüm zengin adamlar arasına en sefili sensin. Güzel, sevilecek herşeyi benden esirgiyorsun; oysa yaşıtı diğer kadınlar kentin bahçelerinde gösterişli giysileriyle geziniyorlar."

Ve ağlamaya koyuldu. Ve gözyaşları göğsüne dökülürken bir kez daha bağırdı, "Bir giysi ya da bir mücevher istediğimde bana hep 'yok, yok' dersin."

Koca üzülmüştü; ayağa kalktı ve kesesinden bir avuç altın çıkartarak önüne koydu ve yumuşak bir sesle dedi, "Pazar yerine git, sevgilim ve canın ne çekiyorsa al."

O günden sonra genç sağır kadın canı bir şey çektiğinde gözünde bir inci damlasıyla kocasının önüne çıkar, o da sessizce bir avuç altın çıkartıp kucağına koyar oldu.

Gün geldi, genç kadın uzun yolculuklara çıkma alışkanlığında bir delikanlıya tutuldu. O uzaklara gittiğinde penceresinin önünde oturup ağlıyordu.

Kocası onu böyle ağlar gördüğünde yüreğinden şöyle geçirirdi, "Sokağımıza ipekli giysiler ve nadir mücevherlerle yeni bir kervan gelmiş olmalı."

Ve bir avuç altın çıkartıp karısına uzatırdı.

ARAYIŞ

Bin yıl kadar önce Lübnan'ın yamaçlarından birinde iki filozof karşılaştı ve biri öbürüne dedi, "Nereye gidiyorsun?"

Ve öbürü yanıtladı, "Bu tepelerin ardında bulunduğunu bildiğim sonsuz gençlik çeşmesini arıyorum. Çeşmenin güneşe yöneldiğini söyleyen bazı yazılar buldum. Ya sen ne arıyorsun?"

İlk adam yanıtladı, "Ben ölümün gizemini arıyorum."

Ondan sonra iki filozof da diğerinin kendi ilminden yoksun olduğunu söyleyerek tartışmaya, birbirlerini tinsel körlükle suçlamaya koyuldular.

İki filozof rüzgârda bağırışırken bir yabancı, kendi köyünde alık sayılan bir adam yoldan geçmekteydi; öfkeyle tartışan ikiliyi duyunca durup bir süre kulak kabarttı.

Ondan sonra yanlarına yaklaştı ve dedi, "efendiler; sanırım ikiniz de gerçekte aynı felsefe okuluna bağlısınız ve aynı şeyden sözediyorsunuz; yalnız farklı sözcükler kullanıyorsunuz. Biriniz sonsuz gençlik çeşmesini arıyor, öbürünüz ölümün gizemini. Oysa bunlar gerçekte bir ve aynı; ve bir olarak ikinizin içinde de var."

Ve yabancı arkasını döndü ve dedi, "Elveda, bilgeler." Ve yola koyulurken sabırlı bir gülüşle güldü.

İki filozof bir süre suskun, bakıştılar, ve sonra onlar da gülüştüler. Ve içlerinden biri dedi, "Pekala şimdi birlikte yürüyüp birlikte arayalım mı?"

GÖLGE

Bir temmuz günü, ot karaağacın gölgesine dedi, "Sağa sola çok kıpırdanıyor, keyfimi bozuyorsun."

Ve gölge yanıtladı ve dedi, "Ben değil, ben değil. Başını bir göğşe doğru kaldır. Güneşle toprak arasında, rüzgarla doğuya ve batıya doğru salınan bir ağaç göreceksin."

Ve ot yukarı doğru baktı ve ilk kez ağacı gördü. Ve yüreğinden şunu geçirdi, "Şuraya bak, benden daha büyük bir ot var."

Ve ot, bundan böyle hiç sesini çıkartmadı.

YETMİŞ

Genç ozan prensese dedi, "Sizi seviyorum." Ve prenses yanıtladı, "Ve ben de seni seviyorum, çocuğum."

"Ama ben sizin çocuğunuz değilim. Ben bir erkeğim ve sizi seviyorum."

Ve o dedi, "Kendileri de erkek ve kız evlat sahibi olan erkek ve kız evlatların anasıyım; ve oğlumun oğullarından biri yaşça senden büyük."

Ve genç ozan dedi, "Ama ben sizi seviyorum"

Aradan çok zaman geçmedi ki, prenses öldü. Ama son soluğu yeryüzünün daha büyük soluğuna karışırken ruhundan şunları geçiriyordu, "Sevgilim, tek oğlum, genç ozanım; ola ki bir gün bir daha karılaşırsın ve benim yaşıma yetmiş olmaz."

TANRIYI BULMAK

İki adam vadide yürürlerken biri parmağıyla dağ yamacını gösterdi ve dedi, "Bu inzivahaneyi görüyor musun? Orada dünyayı uzun zaman önce boşlamış bir adam yaşıyor. Yalnızca Tanrı'yı arıyor o; bu dünyaya ait hiç bir şeyin peşinde değil."

Ve öbür adam dedi, "İnzivahanesini ve inzivahanesi-nin yalnızlığını terkedip sevincimizi ve kederimizi paylaşmak, düğünlerde oyuncularımızla dansedip ölülerimizin tabutları peşinde ağlayanlarımızla ağlamak için dünyamıza dönmedikçe, Tanrı'yı bulamayacaktır o."

Ve öbür adamın yüreği ikna olmuştu; ama yine de dedi, "Söylediklerinin tümüne katılıyorum; ama münzevinin iyi bir adam olduğuna inanıyorum. Ve olamaz mı ki, iyi bir insan yokluğuyla, pek çok insanın görünürdeki iyiliğinden daha fazla yararlık gösterebilir?"

IRMAK

Coşkun bir ırmağın aktığı Kadishe vadisinde iki küçük dere karşılaştılar ve konuşmaya koyuldular.

Derelerden biri dedi, "Nereden geliyorsun dostum; ve yolun nasıldı?"

Ve öbür dere yanıtladı, "Yolum güçlüklerle doluydu. Değirmenin çarkı kırılmıştı ve beni suyolumdan ekinine veren çiftçibaşı ölmüştü. Bütün gün oturup tembelliklerini güneşte pişirmekten başka bir iş yapmayanların pisliğine belenmiş, debelendim durdum. Ama senin yolun nasıldı, kardeşim?"

Ve öbür dere yanıtladı ve dedi, "Benim yolum bir hayli farklıydı. Hoş kokulu çiçekler ve utangaç söğütler arasından geçerek tepelerden aşağı süzüldüm; kadınlar ve erkekler gümüş kupalarla suyumdan içiyor, küçük çocuklar pembe ayacıklarıyla kıyılarımda dolaşıyorlardı. Yolum neşe ve tatlı şarkılar içinde geçti. Senin yolunun böylesine mutlu olmaması ne yazık."

O an ırmak yüksek sesle seslendi ve dedi, "Gelin, gelin, denize gidiyoruz. Gelin, gelin; daha fazla oyalanmayın. Benimle olun. Denize gidiyoruz. Gelin, gelin; bana kavuşunca gezintilerinizi unutacaksınız, mutlu ya da hüznü. Gelin, gelin. Ve siz de ben de anamız denizin yüreğine kavuştuğumuzda geçtiğimiz yolları unutacağız."

İKİ AVCI

Bir mayıs günü, Sevinç ve Hüzün bir göl kıyısında karşılaştılar. Selamlaştılar ve durgun suların yakınına oturarak söyleşmeye koyuldular.

Sevinç yeryüzünün güzelliğinden, ormandaki ve tepelerin Derisindeki yaşamın günlük coşkusundan ve tan yerinin ve akşam üzerinin türküsünden söz etti.

Ve sözü Hüzün aldı ve Sevinç'in tüm söylediklerini onayladı; çünkü anın büyüsünü ve güzelliğini bilirdi o. Ve Hüzün tarlalara ve tepelerin ötesine serilen Mayıs'dan söz ederken kulağı büyülüyordu.

Ve Sevinç ve Hüzün uzun uzadıya konuştular ve tüm bildikleri üzerinde anlaştılar.

O sırada gölün öte kıyısından iki avcı geçti. Karşı yakaya baktıklarında biri ötekine dedi., "Bu iki kişi kim acaba?" Ve öbürü dedi "İki mi dedin? Ben yalnızca bir kişiyi görüyorum."

İlk avcı dedi, "ama iki kişi var orada. "Ve ikincisi dedi, "Ben bir tane görüyorum; üstelik sudaki yansıma da tek."

"Hayır iki kişiler," dedi ilk avcı, "ve durgun sudaki yansıma da iki kişiye ait."

Ama ikinci adam yine dedi, "Ben yalnızca bir görüyorum."

Ve öbürü tekrarladı, "Oysa ben öylesine duru görüyorum ki ikisini."

Ve o gün bugündür, avcılardan biri öbürünün çift gördüğünü söylerken öbürü der, "Arkadaşım biraz kördür."

BİR BAŞKA GEZGİN

Bir zamanlar bir başka yol adamı tanımıştım. O da az biraz deliydi;ve şöyle konuştu benimle: "Ben bir gezginim. Zaman zaman bana öyle gelir ki yeryüzünde pygmie'ler arasında dolaşıyordum. Ve başım onlara göre yerden yetmiş kez daha yüksek olduğundan daha yüce, daha özgür düşüncelere ulaşabilir.

"Ama gerçekte insanların arasında değil, üzerlerinde yürümekteyimdir ve bana dair görebildikleri, yalnızca tarlalarında bıraktığım ayak izlerimdir."

"Ve ayak izlerimin şeklini ve boyunu tartıştıklarını duydum, sıkça. Bazıları der ki, 'Bunlar uzak geçmişte yeryüzünde dolaşmış bir mamutun ayak izleri.' Ve diğerleri der, 'Hayır, bunlar uzak yıldızlardan düşen göktaşlarının yerleri.'"

"Ama sen, dostum, sen bunların yalnızca bir gezginin ayakizleri olduğunu gayet iyi bilmektesin."

İÇİNDEKİLER

Çevirenin notu.....	7
Gezgin.....	11
Giysiler.....	12
Kartal ve Tarla Kuşu.....	13
Aşk Şarkısı.....	15
Gözyaşları ve Kahkaha.....	16
Panayırda.....	17
İki Prenses.....	18
Şimşek Aydınlığı.....	19
Münzevi ve Aydınlar.....	20
Ermiş ve Çocuk.....	21
İnci.....	25
Beden ve Ruh.....	26
Kral.....	27
Kum Üstüne.....	30
Üç Armağan.....	31
Barış ve Savaş.....	32
Rakkase.....	33
İki Koruyucu Melek.....	37
Heykel.....	39
Trampa.....	40
Sevgi ve Nefret.....	41
Düşler.....	42
Kurbağalar.....	44
Yasalar ve Yasayapıcılık.....	46
Dün, Bugün ve Yarın.....	47
Filozof ve Ayakkabı Onarıcısı.....	50

Köprü Yapımcıları.....	51
Zaad Tarlası.....	52
Altın Kemer.....	54
Kırmızı Toprak.....	55
Dolunay.....	56
Münzevi Ermiş.....	57
Eski, Eski Şarap.....	58
İki Şiir.....	59
Lady Ruth.....	63
Fare ve Kedi.....	64
Lanet.....	65
Narlar.....	66
Tanrı ve Tanrılar.....	67
Sağır Kadın.....	68
Arayış.....	70
Asa.....	71
Yol.....	71
Balina ve Kelebek.....	76
Bulaşıcı Huzur.....	77
Gölge.....	78
Yetmiş.....	79
Tanrı'yı Bulmak.....	80
Irmak.....	81
İki Avcı.....	82
Bir Başka Gezgin.....	85

"Çağlar önce bir kral yaşardı ve bilge bir kraldı o. Ve tebası için yasalar yapmak istiyordu.

Bin farklı aşiretten bin bilge adamı başkentine çağırıp yasa yapmalarını istedi.

Ve hepsi olup bitti.

Ama bir parşömen üzerine yazılı bin yasa kralın önüne getirilip de onları okuduğu zaman, yüreği kan ağladı; çünkü krallığında bin çeşit suç olduğunu bilmiyordu.

Ardından katibini çağırdı ve dudaklarında bir gülümseme, yasaları kendi yazdırdı. Ve bu yasalar yalnızca yedi taneydi. Ve bin bilge onu öfke içinde terkedip, yazdıkları bin yasayla herbiri kendi aşiretine döndü. Ve her aşiret bilge adamlarının yasasını izledi.

Bu nedenledir ki günümüzde dahi bin yasa vardır.

Bu, büyük bir ülke, ama bin yasayı çiğneyen kadın ve erkeklerle dolu bin hapishanesi vardır. Bu, gerçekten de büyük bir ülke, ama halkı bin yasa yapıcının ve bir tek bilge kralın torunlarıdır."

"Bin yıl kadar önce Lübnan'ın yamaçlarından birinde iki filozof karşılaştı ve biri öbürüne dedi, "Nereye gidiyorsun?" Ve öbürü yanıtladı, "Bu tepelerin ardında bulunduğunu bildiğim sonsuz gençlik çeşmesini arıyorum. Çeşmenin güneşe yöneldiğini söyleyen bazı yazılar buldum. Ya sen, ne arıyorsun?"

İlk adam yanıtladı, "Ben ölümün gizemini arıyorum." Ondan sonra iki filozof da diğerinin kendi ilminden yoksun olduğunu söyleyerek tartışmaya, birbirlerini tinsel körlükle suçlamaya koyuldular.

...Bir yabancı yanlarına yaklaştı ve dedi, "Efendiler; sanırım ikiniz de gerçekte aynı felsefe okuluna bağlısınız ve aynı şeyden söz ediyorsunuz yalnız farklı sözcükler kullanıyorsunuz..."

ISBN 975-7787-47-7

9789757787471